

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2022 č.j. OAM-789/ZA-ZA11-K03-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2022 č.j. OAM-789/ZA-ZA11-K03-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne X. 2021 tak, že žádost je nepřijatelná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že žalovaný porušil ust. § 3, § 2 odst. 4, § 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a také porušil ust. §12 a § 14a zákona o azylu.
3. Zopakoval důvody své žádosti, uvedl, že opustil zemi původu (Senegal), jelikož byl ovlivněn střety povstalců z X v oblasti X, povstalci z X zabili rodiče žalobce, žalobce se v případě nuceného návratu do Senegalu obává, že jej najdou a zabijí také. Žalobce namítal, že žalovaný zcela opominul dikci ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu, když nezkoumal, zda nedošlo k zásadní změně situace v zemi původu (tj. zda se neobjevily nové skutečnosti), a žádost žalobce prohlásil za nepřipustnou pouze z toho důvodu, že se jednalo o žádost opakovanou. Poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2021, č. j. 3 Azs 6/2011-96, podle kterého i opakovaná žádost, která neuvádí nové skutečnosti či zjištění, nemůže být považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, pokud se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí zásadním způsobem změnila situace v zemi původu, a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti. Žalovaný své závěry o tom, že v zemi původu nedošlo k žádné změně, opírá o zprávy z března a listopadu 2021, žádné další aktuální zdroje ani informace o zemi původu nezkoumal, a rovněž nezkoumal současnou situaci v zemi původu s ohledem na osobu žalobce a jeho individuální situaci. Odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Brně (žalobce zde uvedl č. j. a den vydání napadeného rozhodnutí; dle názoru soudu jde o rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 1. 4. 2021, č. j. 41 Az 7/2021-41), podle kterého změnou situace v zemi původu může být i taková změna, která má význam z pohledu konkrétního žadatele a individuálních důvodů, které uplatňoval v rámci řízení o první žádosti. Tvrdil, že pro něj situace v zemi původu zůstává nebezpečná, po návratu by byl vystaven hrozbám zabití povstalci X, žalobce má v případě návratu do vlasti vážné obavy o svůj život a zdraví. Dle žalobce se však žalovaný danou hrozbou v napadeném rozhodnutí nezabýval a tvrdil, že v Senegalu nedošlo k žádné změně, jedná se o porušení ust. § 3 správního řádu. Pokud žalovaný nedokáže přesvědčivě vyloučit, že žalobci v zemi původu nehrozí perzekuce ze strany státních orgánů, je povinen mezinárodní ochranu udělit.
4. Žalobce odkázal na Výroční zprávu Amnesty International za rok 2020/21 ze dne 7. 4. 2021, která uvádí, že se v X znovu objevilo násilí s několika útoky proti vojenským pozicím a cílené zabíjení; dále odkázal na Výroční zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA 2020 ze dne 30. 3. 2021 (ze které vycházel v napadeném rozhodnutí i žalovaný) a která uvádí, že v roce 2020 došlo k několika incidentům souvisejícím s banditismem připisovaným rebelům z X, při kterých tito zadržovali nebo jinak ubližovali civilistům. Žalobce k žalobě připojil krátké zprávy z médií, které podle něj dokumentují střety senegalských jednotek s povstalci X, které proběhly minulý týden, kdy vládní senegalské složky napadly povstalce, přičemž byli zabiti 2 senegalští vojáci a 9 se stále pohřešuje. Dále dne 12. 4. 2022 doplnil články z médií (tj. konkrétně uvedl ze dne 29. 3. 2022, 23. 3. 2022 a ze dne 20. 3. 2022), které dle jeho tvrzení mají dokládat poslední události v regionu X, kdy z této oblasti uprchlo do sousední Gambie asi 6 000 obyvatel, kteří prchli před vojenskou

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

operací senegalských ozbrojených sil namířenou proti povstalcům ze skupiny X. Dle názoru žalobce dokládají zhoršení bezpečnostní situace v regionu X.

5. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný popřel oprávněnost žaloby, nesouhlasil s ní, neboť neprokazuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí, odkázal na písemnosti založené ve správním spise a na rozhodnutí žalovaného, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a se správním řádem.
7. Konstatoval, že žalobce v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Senegalu vrátit, jako uváděl v řízení o jeho první žádosti, tedy obavu z návratu do konkrétní oblasti v Senegalu, kde již dle svého názoru nikoho a nic nemá a kde má být stále nebezpečná situace. K údajné nové skutečnosti sdělené žalobcem, tj. že v oblasti X je situace nebezpečná, že došlo ke střetům mezi X a senegalskou armádou, přičemž rebelové způsobují potíže, žalovaný uvedl, že se s tímto stále opakovaným argumentem plně vypořádal již v předchozím správním řízení, v němž prokázal, že situace v oblasti X se zcela změnila a lze ji považovat za bezpečnou jak obecně, tak ve světle osobní situace žalobce, přičemž mu též nic nebrání usadit se kdekoli v Senegalu. To potvrzuje Zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA z března 2021, tak skutečnost, že Senegal je na seznamu bezpečných zemí původu (viz Hodnocení Senegalu jako bezpečné země původu) již od dubna 2019.
8. Žalovaný uzavřel, že od doby meritorního posouzení první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, tedy od 12. 4. 2019 (příp. od doby ukončení kasačního řízení na Nejvyšším správním soudě ke dni 7. 7. 2020), nedošlo v Senegalu ani k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ust. § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 zákona o azylu nebo by mu hrozila vážná újma ve smyslu ust. § 14a téhož zákona. Senegal je uveden ve vyhlášce Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb. na seznamu bezpečných zemí původu, přičemž k opětovnému posouzení situace v této zemi došlo v listopadu 2021.
9. Dle žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany z důvodu nepřípustnosti, a proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil, že dne X. 2021 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ke které dne 23. 9. 2021 poskytl údaje, konkrétně uvedl, že je státním občanem Senegalské republiky, vyznává islám, nemá politické přesvědčení, je svobodný a bezdětný, ve vlasti bydlel ve vesnici X v oblasti X, ze Senegalu odcestoval dne 24. 3. 2007, kdy odletěl do Lisabonu a poté do ČR, po příjezdu do ČR ztratil své dokumenty, potvrdil, že jde o jeho druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v ČR už jednou žádal. K vlastním důvodům žádosti sdělil, že nemá kam jít, vše ztratil, i svou rodinu, ze Senegalu odjel, protože tam byla válka, v X je stále konflikt, a pokud by se tam vrátil, bylo by to tam pro něj nebezpečné, che žít v ČR, protože je zde bezpečno, v závěru potvrdil, že tyto důvody uváděl několikrát již v rámci předchozí žádosti o udělení Shodu s prvopisem potvrzuje X.

mezinárodní ochrany, k novým skutečnostem, které by měl žalovaný vzít v potaz, žalobce uvedl, že se pořád necítí bezpečně, nemůže se vrátit do Senegalu, nemyslí si, že je tam bezpečno.

11. Součástí spisu je též poskytnutí údajů k předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne X. 2007, kdy žalobce uvedl, že svou vlast opustil dne 15. 3. 2007, ve své vlasti nemá žádnou podporu, pomoc, necítí se tam bezpečně, celá jeho rodina byla v roce 2005 rebely vyvražděna a žalobce se bál, že by rebelové mohli znovu přijít a zaútočit i na něj, byl přesvědčený, že kdyby se do vlasti vrátil, přišel by o život. Během pohovoru dne 24. 3. 2007 žalobce sdělil, že se chtěl ze Senegalu dostat pryč, do bezpečí, bylo mu jedno, do které země pojede, cestu do ČR mu zařídil převaděč, bojí se, že by mohl ve své zemi přijít o život, potřebuje pomoc, nemá kam jít. Pochází z oblasti X, kde probíhá válka mezi vládou a rebely, v roce 2005 byl žalobce u přátel ve vedlejší vesnici, a když se vrátil domů, našel své rodiče i sourozence mrtvé. Žalobce se domníval, že za vraždou jeho rodiny stojí rebelové, nemá k tomu žádný důkaz, jen se domníval kvůli nepokojům v Senegalu. Vraždu své rodiny následně nijak neřešil, život žalobce šel normálně dál, pracoval na farmě do doby, než se rozhodl odjet ze Senegalu. Ohledně vraždy své rodiny se neobrátil na státní orgány Senegalu, nevěděl, jakým způsobem s nimi mohl komunikovat. Žalobci samotnému se po smrti jeho rodiny nic nedělo, nevěděl, zda by na něj rebelové zaútočili, zatím se tak nestalo, ve vlasti žil normálně, ale obavy v jeho hlavě byly dost silné, hledal útočiště, aby své obavy dostal ze své hlavy. V ČR by chtěl zůstat, znovu začít život, pracovat. Jiné problémy, než ty, které uvedl, v Senegalu neměl (např. se státními orgány, policií, armádou, nebo kvůli své rase, národnosti, náboženství). Dále bylo se žalobcem provedeno několik doplňujících pohovorů. Rozhodnutím ze dne 12. 4. 2019, č. j.: OAM-10-125/LE-03-K03-R6-2007, které bylo již šestým v pořadí, rozhodl žalovaný tak, že žalobci se mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje, v tomto rozhodnutí se podrobně zabýval situací v Senegalu i v oblasti X, existenci vnitřního ozbrojeného konfliktu neshledal, zabýval se i možností vnitřního přesídlení. Postup žalovaného aproboval i Městský soud v Praze, když rozsudkem ze dne 20. 11. 2019, č. j. 4 Az 27/2019 – 40, zamítl žalobu žalobce. Nejvyšší správní soud pak usnesením ze dne 1. 7. 2020, č. j. 7 Azs 414/2019 – 58, odmítl kasační stížnosti žalobce pro nepřijatelnost, čímž bylo předchozí řízení ukončeno.
12. Žalovaný mezi podklady pro rozhodnutí zařadil Zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv za rok 2020 ze dne 30. 3. 2021 a Informaci OAMP Hodnocení Senegalu jako bezpečné země původu dle stavu k listopadu 2021 ze dne 10. 11. 2021.
13. Dne 30. 11. 2021 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, žalobce se za přítomnosti tlumočnice s obsahem podkladů seznámit nechtěl, uvedl, že je vše v pořádku, nechtěl navrhnout jejich doplnění. Žalobce pouze uvedl, že si myslí, že americké instituce nereflektují to, co se děje v Senegalu, neví sice, co je obsahem dokumentů, ale má zkušenost, že nebývají pravdivé. K novým skutečnostem pak žalobce pouze poznamenal, že v oblasti X došlo ke střetům mezi X a senegalskou armádou, rebelové z X způsobují potíže, vůdce X řekl, že nepřestanou, dokud X nezíská nezávislost. K těmto novým skutečnostem pak nechtěl doložit další podklady.
14. V napadeném rozhodnutí ze dne 4. 1. 2022 žalovaný zopakoval sdělení žalobce poskytnutá k podané žádosti dne 23. 9. 2021, uvedl, že s žalobcem nebyl proveden pohovor, neboť jde o opakovanou žádost a žalobce výslovně potvrdil, že aktuálně uvedené Shodu s prvopisem potvrzuje X.

důvody pro podání této žádosti již několikrát zmínil ve své předchozí žádosti. Poznámku žalobce, že americké instituce nereflektují, co se děje v Senegalu, žalovaný považoval za účelovou a nepodloženou, neboť žalobce tento závěr učinil, aniž by si konkrétní zprávu MZV USA přečetl, podklady shromážděné žalovaným přitom zhodnotil jako v pořádku a nechtěl nic doplnit. K poznámce žalobce, že v oblasti X dochází ke střetům mezi rebely a senegalskou armádou, žalovaný uvedl, že tyto střety jsou sice zaznamenávány, incidenty jsou však sporadické, jde o šarvátky bez jakýchkoliv známek ohrožení či omezení civilních obyvatel, nejde o bezpečnostní problém rozsahu a typu, který by žalobci bránil v návratu do země původu (tomu se žalovaný podrobně věnoval v předchozím řízení), uprchlíci a vnitřně vysídlené osoby se i nadále vracely do svých vesnic v X. S odkazem na ust. § 10a odst. 1 písm. e) a ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu žalovaný dále posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany, provedl srovnání s tvrzeními žalobce z předchozího řízení (obavy z nalezení a zabití povstalci X, kteří zabili žalobcovy rodiče, ozbrojené akce v oblasti X, kde žalobce žil s rodiči), a konstatoval, že žalobce v nové žádosti uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Senegalu vrátit, jako v případě jeho první žádosti (tj. obava z návratu do konkrétní oblasti v Senegalu, kde již nikoho a nic nemá a kde má být stále nebezpečná situace). Žalovaný připomněl, že v případě první žádosti dospěl z výpovědi žalobce a dalších podkladů k závěru, že návrat žalobce do země jeho původu je možný, přičemž tento závěr potvrdil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. 11. 2019, č. j.: 4 Az 27/2019 – 40, a následně i Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 1. 7. 2020, jímž odmítl kasační stížnost žalobce. K tvrzeným skutečnostem ohledně nepokojů v oblasti X odkázal na minulé řízení, kde bylo zjištěno, že situace v této oblasti se zcela změnila, lze ji považovat za bezpečnou jak obecně, tak i ve světle žalobcovy osobní situace, přičemž mu nic nebrání, aby se usadil též kdekoli v Senegalu, což je potvrzováno jak obsahem Zprávy MZV USA, tak ponecháním Senegalu na seznamu bezpečných zemí původu v listopadu 2021 (viz zpráva Hodnocení Senegalu jako bezpečné země původu). Uzavřel, že v Senegalu od doby ukončení předchozího řízení ve věci mezinárodní ochrany žalobce (k 12. 4. 2019, resp. 7. 7. 2020) nedošlo ani k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ust. § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Senegal je ve vyhlášce č. 328/2015 Sb. uveden v seznamu zemí, které Česká republika považuje za bezpečné zemi původu. Žádost žalobce tak shledal nepřipustnou dle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a dle ust. § 25 písm. i) téhož zákona řízení o žádosti zastavil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání, neboť byly splněny podmínky ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).
16. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ust. § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

17. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*
18. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu *je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.*
19. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
20. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.*
21. K tomu, aby se správní orgán mohl znovu věcně zabývat opakovanou žádostí žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je nezbytné, aby existovaly nové skutečnosti nebo zjištění, které mají určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti. Z tohoto pravidla vychází relevantní judikatura Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65 dospěl k závěru, že: „*Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.*“ V tomto rozsudku dále uvedl, že „*zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57.*“ Zdůraznil současně, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „*kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.*“ K tomu obdobně vizte též rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2019 č.j. 6 Azs 15/2019-27.
22. Na tyto závěry Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 25. 4. 2018 č.j. 6 Azs 60/2018-43, kde vyšel z toho, že za nové skutečnosti, na jejichž základě lze věcně posoudit opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, nelze považovat jakékoliv nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Uvedl, že: „*Obecně tedy žalovaný může řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu zastavit proto, že se tvrze skutečnosti přímo netýkají žadatele nebo jsou na první pohled azylově irelevantní.*“
23. Rozšířený senát v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, na který žalobce taktéž poukazuje, uvedl, že „*odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní Shodu s prvopisem potvrzuje X.*

ochrany musí obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany“.

24. Z výše uvedeného je patrné, že k věcnému posouzení opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany (tedy v situaci, kdy o první podané žádosti již bylo pravomocně rozhodnuto) lze přistoupit pouze za splnění určitých podmínek. Žalovaný se v souladu se zákonem a příslušnou judikaturou zabýval otázkou, zda byly tyto podmínky naplněny. Lze souhlasit se žalovaným, že žalobce se v současném řízení o udělení mezinárodní ochrany dovolával totožných důvodů udělení mezinárodní ochrany, jako v předchozím řízení. Jeho tvrzení ohledně hrozby zabití ze strany X, jakož i ohledně bezpečnostní situace v oblasti X, zůstávají stále stejná, přičemž tyto potenciální důvody již byly v minulém řízení posuzovány a nemohou tak představovat „novou skutečnost“ ve smyslu ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu. To ostatně žalobce ani nezpochybňoval a nesměřoval k tomu žalobní námitky.
25. Námitku, dle které žalovaný nezkoumal, zda nedošlo k zásadní změně situace v zemi původu (a to jak obecně, tak ve vztahu k individuální situaci žalobce), a nereflektoval nebezpečnou situaci v X, nepovažuje soud za důvodnou.
26. Žalovaný se s ohledem na dikci § 11a odst. 1 zákona o azylu aktuální situaci v zemi původu zabýval, v napadeném rozhodnutí přitom vyšel též ze spisového materiál k předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a z nově shromážděných zpráv tj. Zpráva MZV USA o dodržování lidských práv 2020 a Hodnocení Senegalu jako bezpečné země původu z listopadu 2021. V této souvislosti je třeba uvést, že v předchozím řízení se žalovaný situací v Senegalu a v oblasti X velmi podrobně zabýval, přitom konkrétně k tomuto regionu a předchozím problémům s rebely X zjistil, že situace je považována za stabilizovanou a nelze ji klasifikovat jako vnitřní ozbrojený konflikt, konstatoval však existenci občasných incidentů a šarvátek mezi bezpečnostními silami a oddíly X, které mají určitý dopad do života civilních obyvatel, ovšem nikoli dosahující azylově relevantního rozsahu. Žalovaný v předchozím řízení též odůvodnil, proč žalobci konkrétně nehrozí újma ze strany povstalců X, rovněž dospěl k závěru, že žalobce není nijak limitován v možnosti vnitřního přesídlení. Žalobce pak v průběhu nynějšího řízení neuváděl žádné konkrétní nové skutečnosti, které by tyto závěry mohly zpochybnit, pouze obecně znovu odkazoval problémy s rebely v oblasti X. V takové situaci lze považovat za dostačující, pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal a navázal na výše uvedené závěry konstatované v rozhodnutí ze dne 12. 4. 2019 a shledal, že nově shromážděné zprávy tyto závěry potvrzují. Žalovaný tak nepostupoval v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, neboť se aktuální situací jak v Senegalu, tak v oblasti X, zabýval, porovnal ji se situací v době předchozího rozhodnutí o mezinárodní ochraně žalobce, přičemž dospěl k závěru, že k podstatné změně poměrů v zemi původu žalobce nedošlo.
27. Pokud jde o Zprávu MZV USA ze dne 30. 3. 2021 je v ní uvedeno, že v oblasti X pokračovalo povstání o nízké intenzitě, docházelo ke sporadickým násilným incidentům, došlo k několika šarvátkám mezi separatisty a armádou a k několika incidentům, které vláda vyšetřovala, i k loupežným přepadením, při nichž pachatelé zadrželi civilisty nebo Shodu s prvopisem potvrzuje X.

jím způsobili újmu, v oblasti X se uprchlíci a vnitřně vysídlené osoby nadále navraceli do svých vesnic. Ze zprávy Hodnocení Senegalu jako bezpečné země původu, která vychází z četných zdrojů včetně zpráv lidskoprávních organizací, vyplývá, že dlouhodobý konflikt v oblasti X měl od uzavření příměří v roce 2012 zlepšující se tendenci, nadále však s nízkou intenzitou pokračoval, ČR považuje Senegal za bezpečnou zemi původu. Z těchto zpráv je patrné, že situace zůstává obdobná, jako tomu bylo v době posuzování předchozí žádosti, ačkoliv k určitým střetům mezi povstalci X a senegalskou armádou v regionu X dochází, nepředstavují tyto incidenty nebezpečí takového typu a rozsahu, které by žalobci znemožňovaly jeho návrat, nemůže se jednat o zásadní změnu situace v zemi původu. Závěry zaujaté žalovaným k potenciální změně situace v zemi původu jsou sice stručné, avšak věcně správné. V řízení o opakované žádosti není nezbytný podrobný rozbor shromážděných zpráv, zvláště když, jak správně konstatoval žalovaný, má Senegal status bezpečné země původu.

28. Ani žalobní tvrzení ohledně současného zhoršení situace v oblasti X nemohou výše uvedené závěry zvrátit, žalobce hovoří o několika incidentech v souvislosti s povstalci v předmětném regionu, což nepředstavuje zásadní změnu oproti dříve hodnocené situaci, toto tvrzení nemůže nijak zpochybnit ani možnost vnitřního přesídlení žalobce v rámci Senegalu, který je považován za bezpečnou zemi původu. Nemůže se tak jednat o nové skutečnosti, které by mohly mít dopad do hmotněprávní situace žalobce a vést k meritotnímu posouzení jeho žádosti, z tohoto důvodu soud neprováděl dokazování listinami označenými či připojenými žalobcem k žalobě, neboť by to bylo nadbytečné.
29. Lze shrnout, že žalobou napadené rozhodnutí dostalo požadavkům kladeným na rozhodnutí o zastavení řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný též v dostatečném rozsahu zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a na jeho základě přijal odpovídající právní závěry, které řádně odůvodnil. Námitky žalobce nebyly způsobitelné tyto závěry zpochybnit.
30. S ohledem na shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. února 2023

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.